

γίγεται πλέον τον κοντοπιθαρών στρατηγών με το άλλοκοτον όνομα και τους άνισους ώρους.

Μόνον ο μικρός Θεμιστοκλής του κρατούσε καλά...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'

Ο ΕΧΘΡΟΣ ΤΟΥ ΒΟΝΑΠΑΡΤΟΥ

Μετ' όλίγας εβδομάδας, την 13 του Τρυγητεύ (5 Οκτωβρίου) περί την έννοτην της έσπερας, ή συνοικία του αγίου Ρόικου αναστατώθη από πυροβολισμούς. Άνθρωποι έτρεχαν εις τον δρόμον κράζοντες: Σηκώθητε! κτυπιούνται απέξω από την Έκκλησιά!

Είς το άκουσμα τούτου ο γηραιός επαναστάτης Κορμάς ώρμησεν εις το τουφέκι του, το όποιον από την 10^η Αυγούστου το είχε πάντοτε πρόχειρον εις μίαν άκραν του μαγαζιού του, το άρπαξε και έβγήκε εις τον δρόμον, καλών τους γείτονας εις τα όπλα.

— Καλά το έλεγα εγώ! εφώναζεν· εινε αυτοί οι καταραμένοι οι βασιλικοί που προσπαθούν να μ'α κλέψουν την Έπανάστασί μας!

Και ήρχισε να τρέχη προς την Έκκλησίαν, όθεν ήκούοντο οι πυροβολισμοί.

Τι συνέβαινε; Κάτι τι εκ πρώτης όψεως ασήμαντον, σχετικώς με τα συμβάντα, τα όποια είχαν αναστατώσει πρό όλίγου την Γαλλίαν. Το ασήμαντον όμως αυτό επρόκειτο να εισαγάγη εις νέαν όδον την πολιτικήν της χώρας.

Η Συμβατική Συνέλευσις είχε περατώσει το έργον της, το όποιον ήτο το Σύνταγμα του έτους Γ'. Απερχομένη όμως εφήρτισεν, ότι τα δύο τρίτα των μελών της θα εξηκολούθουν να είνε βουλευτάι. Η απόφασις αυτή επροκάλεσε στάσι εις το Παρίσι, ο δε Μπαρράς, ο έπιφορτισθείς την επαναφοράν της τάξεως, είχαν αναθέσει εις τον στρατηγόν Βοναπάρτην το αστυνομικόν τούτο έργον.

Ενώ ο πατέρας του έτρεχεν εις την μάχην, ο μικρός Θεμιστοκλής έσπευσε να φορέση την βλούζαν του και το πανταλόνι του και να καταβή εις τον δρόμον, διότι την εποχήν εκείνην οι στάσεις ήσαν ή προφιλικής διασκεδάσι των μικρών Παρισινών. Χωρίς νακούσω την μητέρα του, ή όποια τον εφώναζε, — και συνήθως την παρήκουε, διότι ή καλή μαμά είχε μεγάλην αδυναμίαν δια τον μοναχογιούν της, — ο Θεμιστοκλής εξήλθεν από το μαγαζί και έτρεξε κατ' ευθείαν εις το γειτονικόν.

— Αν ή Λευκοθέα, έσυλλογίζετο, θελήση να έλθω μαζί μου, θα διασκεδάσωμε οι δύο μ'ας θαυμάσια, τρέχωντας άποπίσω από τους στρατιώτας και βλέπωντας τα σπίτια που θα καιώνται.

Ο Θεμιστοκλής έχαρη πολύ όταν είδεν, ότι ή θύρα του γειτονικού όπωροπωλείου ήτο ανοικτή. Οι γοναίς της

Λευκοθέας συνωμίλουν εις την γωνίαν του δρόμου με άλλους εμπόρους της συνοικίας. Ο μικρός ήπρε τότε από μίαν κάσσαν, εύρισκομένην παρά την θύραν του όπωροπωλείου, ένα πελώριον κουκουπίδι και το έσφενδόνισεν εις το ανοικτόν παράθυρον της Λευκοθέας. Με αυτόν τον τρόπον ειδοποίησε την φίλην του περί της παρουσίας του. Άμέσως ή μικρά έβγήκεν εις τον εξώστην μισαντυμένη.

— Ά! έσύ 'σαι, Θεμη; είπε.
— Ναι, εγώ... κατέβα γρήγορα!
— Γιατί; ... νύκτα ώρα;
— Μα έλα, σου λέγω! θα διασκεδάσωμε πολύ!
— Καλά, έρχομαι.

Μετ' όλίγας στιγμάς, οι δύο φίλοι, κρατούμενοι από τα χέρια, έτρεχαν προς την όδον Αγίου Όνωριου, ή όποια έλέγετο τότε απλώς όδός Όνωριου, διότι ως γνωστόν ή Γαλλική Έπανάστασις είχε καταργήση και τους Άγιους! Άλλ' εις την γωνίαν του δρόμου συνήντησαν μίαν ζώνην από στρατιώτας, οι όποιοι τους ανεχαίτισαν.

— Δεν περνούν από δω παιδιά! τους είπεν ένας γέρος λογίας. Πηγαίνετε να κοιμηθήτε! Είνε ασφαλέστερο παρά να γυρίζετε τέτοιες ώρες στους δρόμους.

Είς έπιχώρουν των φρονιμών λόγων του στρατιώτου, άντήχησεν έξαφνα ή βαρεία φωνή του τηλεβόλου, το όποιον εκρόται εκεί πλησίον, όπισω από την μάζαν των οικιών, ή όποια σχηματίζει την γωνίαν των όδων Αγίου Ρόικου και Παλαι-Ραγιατά.

Ο Βοναπάρτης, ενθυμηθείς ότι ήτο άξιωματικός του πυροβολικού, είχε βάλλει εις ένεργειαν τα κανόνια, τα όποια έφερε κατά διαταγήν του ο ταγμαάρχης Μυράν από το πάρον των Άμυρων.

Με την πρώτη κανονία, οι στασιασται που ήσαν συνθηροισμένοι εις τας βάθμιας της εκκλησίας, απέδεκατίθησαν. Αντήχησαν απαίσιαι κραυγαί, τας όποιας διεδέχθη σιωπή θανάτου. Τα παιδιά, τρομάξαντα, έγύρισαν όπισω. Όσον και αν εινε κανείς συνειθισμένος εις τας στάσεις, τας ταραχάς, τους πυροβολισμούς, δεν ήμπορει να μη φοβήθη όλίγον ακούων από τόσο κοντά το κανόνι, έστω και αν εινε παιδί άγνοούν ακόμη τον κίνδυνον.

Ο Θεμιστοκλής έλεγε καθ' όδον προς την Λευκοθέαν:

— Φθάνει να μην πάθω τίποτε ο μπαμπάς!

Όταν έφθασαν εις το ραφείον, δεν ήσαν κανένα. Η κυρία Κορμά, ανησυχήσασα και αυτή, είχε φύγη, δια να μάθη τα συμβαίνοντα, με τας άλλας γυναίκας της γειτονείας.

Μόνα εκεί τα παιδιά, ανέκησαν γρήγορα την ευθυμίαν των. Δεν ήκούετο πλέον τίποτε. Έπρεπε να έπωφεληθούν

αυτήν την ώραν, που όλοι οι μεγάλοι έλειπαν, δια να φλυαρήσουν με την ήσυχίαν των.

Η Λευκοθέα διηγείτο εις τον φίλον της ότι ήτο πολύ ευχαριστημένη, διότι πρό όλίγων ημερών ο μπαμπάς της είχαν υποσχεθή ότι θα της επέτρεπε να ακολουθήση την κλίσιν της. Η Λευκοθέα ήθελε και καλά να γίνη χορεύτρια. Αφού είχαν αντίσταθι πολύν καιρόν εις την παράξενην αυτήν κλίσιν της κόρης των, οι γοναίς ανέφελησαν επιτέλους ότι το έπάγγελμα της χορευτίας δεν ήτο πολύ κατώτερον από το έπάγγελμα της όπωροπωλείδος, και απέφασαν να οδηγήσουν την μικράν εις την χορευτικήν σχολήν του κ. Δεπρεώ και να ζητήσουν την γνώμην του.

Ο χοροδιδάσκαλος, αφού εζήτησε με προσοχήν την Λευκοθέαν, εδήλωσεν ότι ευχαρίστας την έπαιρει μαθήτριαν.

— Φαντάζεσαι λοιπόν, έλεγεν ή μικρά προς τον φίλον της, πόσον είμαι ευχαριστημένη! Είμαστε ένδεκα μόνον μαθήτριες στην τάξι... Όταν θα ξανανοιξούν τα θέατρα, και αυτό δεν θαργήση βέβαια, ο κ. Δεπρεώ μ'ας είπε πως θα μ'ας παρδουσίση στην Όπερα.

— Στην Όπερα! ανέκραξεν εκθαμβος ο Θεμιστοκλής· θα μπής λοιπόν στην Όπερα;

— Χωρίς άλλο, απεκρίθη ή Λευκοθέα. Θα είμαι μιά ώραία μπαλαρίνα με πτερά στη ράχη και με κοντό φουστανάκι από άσπρο τουλι, σαν εκείνες που είχαμε ιδη πέσου, ετές εορτές του Κεραμεικού.

Ενώ το τηλεβόλον εξηκολούθει να κροτή, τα δύο παιδιά άντήλλασαν τα όνειρά των περί του μέλλοντος. Η Λευκοθέα θα εγίνετο περιφήμη χορεύτρια και ο Θεμιστοκλής έπίσης θα εγίνετο καλλιτέχνης, τι ακριβώς δεν ήξευρον ακόμη, εξάπαντος όμως θα εγίνετο καλλιτέχνης και θα έμενε πάντοτε μαζί με την Λευκοθέα.

— Μπαρά! ανέκραξεν ή μικρά κόρη χειροκροτούσα και άμα μεγαλώσωμε, θα παντρευθώμε μαζί!

Αφού άντήλλαξαν τας άρελείς αυτάς υποσχέσεις, ή Λευκοθέα ήθέλησε να δώση εις τον μέλλοντα σύζυγόν της δείγμα της τέχνης, την όποιαν είχαν ήδη αποκτήσει, ακολουθούσα επί μίαν εβδομάδα τα μαθήματα του διασήμου κ. Δεπρεώ. Έστάθη εις το μέσον του μαγαζιού, το όποιον εφωτίζετο απελώς από ένα κερι, καιόμενον με πολύν καπνόν επάνω εις την πάγκαν, ανάμεσα εις δύο τόπια τούχας και εκεί, κρατούσα επιχαρίτως το φουστανάκι της δια του άντίχειρος και του δείκτου, με τον μικρόν δάκτυλον εις τον άέρα, έκαμε μερικά βήματα γκαβότας, του ώραιου αυτού χορού, ο όποιος συνειθίζετο επί της εποχής του «Τυράννου» και, καθώς έλε-

γεν ο κ. Δεπρεώ, θα εγίνετο πάλιν της μόδας.

Ο Θεμιστοκλής εθαύμαζε λέγων: — Όρισμένως εινε πολύ ώραιότερος χορός από την Καρμανιόλα και την Φρικασσέ.

Κατόπιν ή μαθητευομένη χορεύτρια ήθέλησε να διδάξη εις τον φίλον της τα πρώτα στοιχεία της τέχνης, την όποιαν έλάτρευε. Δια να την ευχαριστήση, ο Θεμιστοκλής, ευπειθής εις τας οδηγίας της, έστάθη ίσιος, επέντησε το άριστέρον πόδι και προσεπάθησε να μιμηθή τας κομφάς υποκλίσεις που του εδειχθεν ή Λευκοθέα. Μετ' όλίγον αυτή κατενθουσιάσθη με τον μαθητή της.

— Ξεύρεις, τ'ω έλεγε, έχεις κλίσι! μου φαίνεται ότι θα μπορούσας να γίνης και σύ χορευτής.

— Λοιπόν, θα γίνω! απεκρίθη ο μικρός, περιχαρής που τ'ω ανεκάλυπταν μίαν κλίσιν.

(Έπειτα συνέχεια)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΜΙΚΡΟΣΚΟΠΙΚΗ ΟΡΧΗΣΤΡΑ

Άγαπητοί μου,

ΝΑ βράδω, την περασμένην εβδομάδα, ο συνάδελφος μου κ. Γιοσκόπουλος μ' επροσκάλεσε εις το σπίτι του δια νακούσω μίαν όρχήστραν από

παιδιά. Έπιγα με πολλήν περιέργειαν, διότι μιά όρχήστρα από παιδιά και μάλιστα ελληνόπουλα, δεν εινε πράγμα συνειθισμένον, είδα δ' εκεί ένα θέαμα, το όποιον σ'ας βεβαιώ ότι δεν θα λησμονήσω εύκολα!

Τα παιδιά που αποτελούσαν την μικροσκοπικήν όρχήστραν, ήσαν τέσσαρα αδελφάκια. Ημπορούσε κανείς να τα έννοση από την όμοιόμορφη φορεσιά των — καφέ βλούζαν, άσπρην τραχηλίαν και κόκκινον λαιμοδέτην, — καθώς και από την όμοιότητα των παιδικών των φυσιογνωμιών. Το μεγαλύτερον ήτο δώδεκα ετών και το μικρότερον επτά. Έξυπνα παιδιά, ευμορφα, συμπαθητικώτατα και τα τέσσαρα. Το ένα έπαιζε βιολοντσέλο, τα δύο άλλα βιολι, και το τέταρτον πιεράκι. Ά, έπρεπε να εδλεπάτε το πιεράκι του προτελευταίου και προπάντων το βιολάκι, ένα τόσο δά μικρούτσικο βιολάκι, του τελευταίου! Άλλά έπρεπε να

εδλεπάτε και την σοβαρότητα, με την όποιαν έπαιζαν οι λιλιπούτειοι αυτοί μουσικοί! Ένομίζαν ότι κάτι έκαμαν — και πραγματικώς, όπως θα ίδουμε, έκαμαν κάτι τί... Και ήσαν τόσον χαριτωμένα εις την προσπάθειάν των, εις τον ζήλόν των, εις την μεγάλην των προσοχήν, και ακόμη εις το μεγάλο των καράρι, ώστε σου ήρχετο να διακόψης το κοντσέρτο, να τάγκαλιάσης και να τά γεμίσης φιλιά.

Έβουθόντο και από άλλα δύο ή τρία, νομίζω, παιδιά, που έπαιζαν και αυτά βιολοντσέλο και βιολι. Η μικροσκοπική όρχήστρα ήτο πλήρης και αρκετά καλά έπαιζε μερικά πο-πουρι από ιταλικές όπερες. Θα δώση την συναυλίαν της εις το Δημοτικόν Θέατρον την επρχομένην Κυριακήν. Θα βοηθηθή ακόμη και από τον κ. Ελανθόπουλον, και από μίαν νεαράν μανδολινίστριαν, και από άλλους ακόμη μουσικούς ή αιδούς. Άλλά προπάντων θα βοηθηθή από το κοινόν. Δηλαδή π'επει να βοηθηθή. Όλοι μας χρεωστούμεν να υποστηρίξωμε τα καλά αυτά παιδιά, τα τέσσαρα αδελφάκια, που σ'ας περιέγραφα. Διότι ξεύρετε τί κάμνουν; Θα σ'ας το είπω άμέσως: Βοηθούν τον πατέρα των.

Μίαν φοράν ο πατέρας των, γνωστότατος έμπορος των Άθηνών, ήτο πλούσιος. Τάνέτρεφεν όπως οι πλούσιοι ανατρέφουν τα παιδιά των. Τα έστελλεν εις το σχολείον, τους εμάθναν οργανα, εξώδευε δια να τα κάμη άνθρωπος. Σήμερον όμως ο πατέρας των δεν εινε πλέον πλούσιος. Από μίαν κακοτυχίαν, έχασε την περιουσίαν του, εκλειςε το έμπορικόν του. Δεν έχει πλέον τα μέσα να εξακολουθήση την ανατροφήν των παιδιών του όπως ήθελεν, ίσως να τον στενοχωρούν και αυτά τα απολύτως αναγκαία έξοδα της οικογενείας. Και τα παιδιά του απέφασαν να τον βοηθήσουν, να τον ανακουφίσουν. Να χρησιμοποιήσουν από τώρα τας μουσικας των γνώσεις, που με τα έξοδα εκείνου απέκτησαν, να δώσουν μίαν συναυλίαν, και το πρώτον αυτής της συναυλίας, του πρώτου των κόπου, της πρώτης των εργασίας, να το παραδώσουν εις τον πατέρα των.

Ένωσείτε τώρα όλην των την πρόωρον σοβαρότητα, και όλον των τον ζήλον και ακόμη όλον των το καράρι; Ά, ναι, έχουν δικαίον να καμαρώνουν τα καλά παιδιά! Κάμνουν κάτι ώραιον, και εύγενές, και πολύ, μα πολύ συκινητικόν: Με τας μικράς των δυνάμεις, προσπαθούν ναποδώσουν από τώρα τα προφάει εις τους γοναίς. Δεν αξίζει λοιπόν ναγαπηθούν, να υποστηριχθούν και να βοηθηθούν από όλους μας τα τέσσαρα αδελφάκια;

Θα τα υποστηρίξετε και σεις και θα κάμετε μίαν έπίσης εύγενή πράξιν, αν

ήμπορέσατε να υπάγατε αύριον εις την απογευματινήν Συναυλίαν του Δημοτικού. Η μικροσκοπική όρχήστρα θα σ'ας ευχαριστήση, θα σ'ας διασκεδάση. Είνε πάντα περιέργον κ' ευχάριστον να βλέπη κανείς τόσον μικρά παιδιά να παίζουν σαν μεγάλοι... Άλλ' ή ευχαρίστησις σας θα εινε βέβαια ζωηρότερα, όταν θα συλλογίσεσθε ότι προσθέσατε το αντίτιμον του εισιτηρίου σας εις το πρώτον της συναυλίας, το προωρισμένον να δώθη από φιλόστοργα κ' ευγνώμονα παιδιά εις ένα καλόν πατέρα, άλλοτε πλούσιον και σήμεραν πτωχόν...

Σας ασπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΚΑΛΟΚΑΪΡΙΑ

Γλυκειά ήμερα σήμερα σαν νάνε καλοκαίρι το μονοπάτι άς πάρωμε πιασμένοι από το χέρι και σό βουνό το κοντινό εκείνο θα μ'ας φέρη.

Ο Ήλιος μόλις έλαμψε μ'ας φέγγει, μ'ας θερμαίνει κ' ή έξοχη με τ' άνθη της να πάμε περιμένει. Τι καθαρός ο ουρανός κ' ή πλάσι μυρωμένη!

ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ ΜΩΡΑΪΤΗΣ

ΚΑΡΡ

ΙΣΤΟΡΙΑ ΕΝΟΣ ΣΚΥΛΟΥ

[Το διήγημα τούτο εινε έργον της κυρίας Σέλλμας Λαγκερλέφ, της μεγάλης Σουηδής διηγηματογράφου, εις την όποιαν απενεμήθη πέσου το φιλολογικόν βραβείον Νόμπελ εν 250,000 φράγκων. Έκτοτε ή κυρία Σέλλμα Λαγκερλέφ, δημοφιλής μόνον εις την πατρίδα της, ήρχισε να μεταφράζεται εις όλας τας γλώσσας του πολιτισμένου κόσμου. — Σ.τ.Δ.]

Ένας έργοστασιάρχης που κατοικούσεν εις το Κολμάρτην, ήθελε να ξεφορτωθή ένα από τους κυνηγετικούς του σκύλους. Έκάλεσε λοιπόν τον επιστάτην του, είπεν ότι του ήτο αδύνατον να κρατήση πλέον αυτό το ζώον, διότι κανείς δεν ήμπορούσε να το ξεσυνειθίση να κυνηγά όλα τα πρόβατα και όλες τες όρνιθες που άπαντούσε, και παρεκάλεσε τον άνθρωπον να οδηγήση τον σκύλον εις το δάσος και να του τραθήξη μία τσουφεκιά.

Ο επιστάτης έδесе μ' ένα λουρί το δυστυχημένον ζώον, δια να το οδηγήση εις το μέρος του δάσους όπου είχαν τουφεκισθή και ταπή όλοι οι σκύλοι όσοι δεν έχρησίμευαν εις τον κύριόν των. Ο επιστάτης δεν ήτο κακός άνθρωπος, έχαιρετο όμως που επρόκειτο να σκοτώση ένα σκύλον. Ηξευρεν ότι το ζώον εκείνο δεν ένυνηγύσε μόνον πρόβατα και όρνιθες, άλλ' ότι πολύ συχνά άλευρογυρίε

τά δάση και έτσάκονε πότε λαγούς και πότε ξυλόκοτες.

Ο σκύλος ήτο μικρόσωμος και μαύρος, με το στήθος και τα εμπροσθιακά ποδάρια πυρρόχρα. Ώνομάζετο Κάρο και ήτο τόσο έξυπνος, ώστε έννοούσεν ό,τι έλεγαν οι άνθρωποι. Όταν ο έπιστάτης τον ώδήγησεν εις το δάσος, εκείνος έμάντευσεν άμέσως τί τον έπερίμενεν. Άλλ' άν τον έβλεπε κανείς, δεν θα το έννοούσεν. Ούτε το κεφάλι έβαλε κάτω ούτε την ουράν και έφαινετο ήσυχος όπως πάντα.

Άκριβώς έπειδή έπερνούσαν από το δάσος, ο σκύλος έπρόσεχε να μη φανέρωσιν καμμίαν άνησυχίαν. Το δάσος αυτό, άπέραντον έτριγύριζεν άπ' όλα τάμερη το παλαιόν έργοστάσιον με τον πύργον, και ήτο φημισμένον εις ανθρώπους συγχρόνως και εις ζώα, διότι, επί αιώνας, οι ιδιοκτήται το έσέβοντο τόσο πολύ, ώστε μόλις και μετά βίας έτολμούσαν να του κόπτουν μερικά δένδρα δια να ζεσταίνωνται. Ποτέ δεν είχαν το θάρρος να το περιορίσουν και να το κυβερνήσουν. Έκυβερνάτο μόνον του όπως ήθελε. Δάσος που έχαιρε τόσο ασφάλειαν, δεν ήμπορούσε παρά να γίνη προσφιλής κατοικία εις τά ζώα των δασών, και πραγματικώς, εύρίσκοντο εκεί μέσα άρρωπάτα. Το έλεγαν μεταξύ των «Δάσος της Ειρήνης» και ήτο έν από τα καλλίτερα καταφύγια που είχαν εις όλην την χώραν.

Ενώ ο σκύλος άκολουθούσε τον έπιστάτην μέσα εις το δάσος, έσυλλογιζέτο ότι ύπήρξε φόβος και τρόμος δια τά μικρά ζώα που κατοικούσαν εκεί. «Έ και να ήξευραν τώρα, Κάρο, τί σε περιμένει, πόσον χαρούμενα θα ήταν στες μονίς τους!» ειπε μέσα του. Συγχρόνως έκούνησε την ουράν κ' έγαύγισε φαιδρως, διότι κανείς δεν έπρεπε να μαντέυη, ότι ήταν τόσο άνησυχος και φοβισμένος.

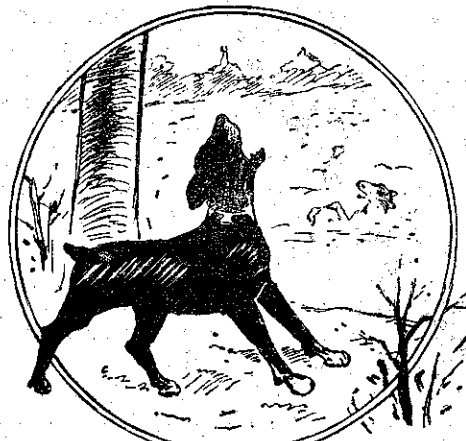
«Τι εύχαρίστησι θα είχεν ή ζωή, άν δεν μπορούσα να κυνηγώ όλ' αυτά τά ζωντόβολα; έσυλλογιζέτο. Άς μετανοήση όποιος θέλη, έγώ όμως όχι!» Άλλά μόλις ειπεν αυτά τά λόγια,

μια παράξενη μεταβολή έγινε μέσα του. Επέντωσε τον λαιμόν και το κεφάλι ως να ήθελε να ουρλιάση. Δεν έπερπατούσε πλέον εις το πλευρόν του έπιστάτου, αλλά έμεινεν όπισω του. Ητο φανερόν ότι έσυλλογιζέτο κάτι δυσάρεστον.

Ήσαν άρχαι θέρους και ή έλαφίνες είχαν γεννήσθην πρό όλίγου τά μικρά των. Την προηγούμενη ήμέραν, προς το βράδυ, είχε κατορθώσθην να χωρίσθ από την μητέρα του ένα έλαφάκι, που μόλις ήτο πέντε ήμερών, και να το κυνηγήσθ προς ένα βάλτον. Έξηκολούθησε να το κυνηγώ κ' εκεί άνάμεσα στους λασπώδεις βώλους, όχι δια να το πιάσθ, αλλά μόνον δια να διασκεδάσθ με τον τρόπον του. Η έλαφίνα ήξευρεν ότι τώρα που είχαν λυώσθ οι πάγοι, ο βάλτος δεν ήταν τόσο στερεός ώστε να βαστάξη ένα μεγάλον ζώον σαν αυτήν. Κ' έστέκετο άκίνητη εις την όχθην. Όταν όμως είδεν ότι ο Κάρο ένυνηγούσεν όλον έν μακρύτερα το έλαφάκι, έροψοκινδύνευσε να χωθή και αύτη εις τον βάλτον, έδιωξε τον σκύλον, έπήρε το παιδάκι της κ' έγύρισε προς την ξηράν. Η έλαφίνες εινε έπιτηδαιότερες από άλλα ζώα να περιπατούν εις έδαφος λασπώδες και δύσβατον, και ή μητέρα εκείνη με το παιδί της έφαινετο ότι θα έφθανε χωρίς δυστύχημα εις την ξηράν. Άλλά όταν ήτο πλέον πολύ κοντά εις την όχθην, ένας βώλος, εις τον όποιον έπάτησεν, υπεχώρησε και ή έλαφίνα έβυθίσθη εις το νερόν. Έπροσπάθησε να βγή, αλλά δεν ήνρε στερεόν μέρος δια να πατήσθ. Και όλον έν έβυθίζετο περισσότερον

«Έπέντωσε τον λαιμόν...» (Σελ. 16, στ. β')

«Ο Κάρο έγαύγισε...» (Σελ. 16, στ. γ')

Ο Κάρο ένύτταζε κρατώντας την άγανυρή του. Όταν είδεν ότι ή έλαφίνα ήταν πιά χαμένη, έφυγεν όσον γρηγορώτερα ήμπορούσε. Έσυλλογιζέτο όλο το ξύλο που θα έτρωγεν, άν τυχόν άνεκαλύπταν ότι είχε σπρώξθ εις τον θλαστον μίαν έλαφίνα, και έροβήθη τόσο πολύ, ώστε δεν έτόλμησε να σταματήσθ παρ' άφου έφθασεν εις τον πύργον του κυρίου του.

Αυτό ένθυμείτο τώρα ο σκύλος και αυτό του έπροξενούσε τύψιν έντελώς διαφορετικήν από τά άλλα του κακουργήματα, έπειδή ο σκοπός του δεν ήτο να σκοτώσθ την έλαφίναν και το έλαφάκι, αλλά χωρίς να το θέλη, τά έκαμε να χάσουν την ζωήν.

«Μπα! μπορεί να ζούν άκίνη!» έσυλλογιζέτο έξαφνα ο σκύλος. «Δεν είχαν πεθάνθ όταν έφυγα. Μπορεί και να έσώθηκον!»

Του ήλθεν άκατανίκητη έπιθυμία να μάθθ τί συνέθ άκριβώς, όσον είχαν άκόμη καιρόν να μαθηθάν κάτι τί εις τον κόσμο. Ένόησεν ότι ο έπιστάτης δεν έκρατούσε πολύ σφιχτά το λουρί, έτινάχθη απότομως και πραγματικώς έλευθερώθη. Έπειτα έτρεξε προς τον βάλτον με όλην του την γρηγοράδα. Και πριν προφθάσθ, ο έπιστάτης γά έπωμίσθ καν το τουφέκι του, ο σκύλος είχε γίνη άφαντος.

Ο έπιστάτης δεν είχε να κάμη τίποτε άλλο παρά να τον κυνηγήσθ. Όταν έφθασεν εις τον βάλτον, είδεν ότι ο σκύλος έστέκετο επάνω εις ένα βόλον, όλίγα μέτρα από την ξηράν, και έγαύγισε με όλην του την δύναμιν. Ο άνθρωπος έσκέθη ότι ώφειλε να ανακαλύψθ τί έσήμαινεν αυτό. Άφισε λοιπόν το τουφέκι του χάμω κ' έπροχώρησε με χέρια και με πόδια επάνω εις τον βάλτον. Άλλά μόλις έκαμην όλίγα βήματα, είδε την νεαράν έλαφίναν εις τον λάκκον. Κοντά της ήτο ένα έλαφάκι. Αυτό έζούσεν άκόμη, αλλά ήτο τόσο άξηγνλημένον, ώστε δεν ήμπορούσε να κινηθθ. Ο Κάρο έστέκετο κοντά εις το έλαφάκι. Και πότε έσκυβε δια να το γλείψθ, πότε έσάκωνε το κεφάλι και έξεζώνιζε ζητών βοήθειαν. Ο έπιστάτης έσάκωνε το έλαφάκι και το έβγαλεν εις την ξηράν. Όταν ο σκύλος ένόησεν ότι το έλαφάκι θα έσώζετο, έκαμε σαν τρελλός από χαράν. Περιεκύκλωσε με σιριτήματα τον έπιστάτην, του έγλειψε τά χέρια και έγαύγισε δυνατά.

Ο έπιστάτης έκουβάλησε το έλαφάκι στο σπίτι του και το έκλεισεν εις τον σταύλον. Έπειτα έχρειάσθη να ζητήσθ βοήθην δια να βγάλθ και την έλαφίναν από τον λάκκον. Άφου έγειναν αυτά όλα, ένθυμήθη ότι έπρεπε να σκοτώσθ τον σκύλον. Έκραξε τον Κάρο, που εις όλον το διάστημα τον άκολουθούσε, τον έδεσε κ' έξεκίνησε πάλιν μαζί του δια το δάσος.

Εις την άρχην, ο έπιστάτης έπροχώρησε κατά το νεκροταφείον των σκύλων εκεί που έπήγαινε όμως, του ήλθαν, φαινετά, άλλαι σκέψεις' έγύρισε κ' έπροχώρησε κατά τον πύργον.

Ός έκείνην την στιγμήν ο Κάρο τον άκολουθούσεν ήσυχα' άλλ' όταν είδεν ότι ο άνθρωπος τον έγύριζεν εις την παλαιάν του κατοικίαν, άνησύχησεν... Ο έπιστάτης θα ένόησε βέβαια ότι αυτός είχε σκοτώσθ την έλαφίναν, και πριν τον τουφεκίσθ, τον έπήγαινε εις τον πύργον δια να τον ξυλοφορτώσθ.

Το ξύλον το έθεωρούσε χειρότερον άπ' όλα, και έμπρός εις αυτόν τον κίν-

δυνον που τον άπειλούσε τώρα, ο Κάρο δεν ήμπορούσε να διατηρήσθ το θάρρος του. Έγαμήλωσε το κεφάλι και όταν έφθασαν εις τον πύργον, ούτε έσήκωσε καν τά μάτια του και έκαμην ως να μην έγνώριζε κανένα.

Ο έργοστασιάρχης έστέκετο εις την έξώπορταν, όταν ο έπιστάτης παρουσιάσθη.

—Τι διάβολο θέλει πάλι αυτός ο σκύλος που μου φέρνεις; Δεν μπορεί βέβαια να εινε ο Κάρο, γιατί εκείνος θα έτουφεκίσθη πρό πολλού.

Ο έπιστάτης άρχισε τότε να διηγείται την ιστορίαν των έλατων και ο Κάρο έζάρωσεν όσον ήμπορούσε και έσύρθη όπισω από τά πόδια του ανθρώπου δια να κρυβθθ.

Ο έπιστάτης όμως δεν ώμίλησε όπως έπερίμενεν κ' έροβήτο ο Κάρο. Άπεναντίας μόνον έπαίνους ειπε δια τον σκύλον. Κατά την ιδέαν του, ήτο φανερόν ότι ο Κάρο είχε έννοήσθ ότι ή έλαφίνα με το έλαφάκι της εύρίσκοντο εις κίνδυνον και ήθέλησε να τά σώσθ.

«Ο κύριος μπορεί να κάμη, ό,τι θέλει, ειπε στο τέλος ο έπιστάτης' έγώ όμως δεν θα σκοτώσω αυτό το σκυλί!»

Ο Κάρο έσηκώθη κ' ένέντωσε ταυτιά. Άκουσε καλά ή μην έλαμνε λάθος; ... Άν και δεν ήθελε να δείξθ, ότι είχε φοβηθθ, δεν κατώρθωσεν όμως να μη γαυγίσθ λιγάκι από χαράν. Ητο δυνατόν να του έχάριζαν την ζωήν, έπειδή είχαν άνησυχήσθ δια τά έλαφια; Ο έργοστασιάρχης είχεν έπίσης την ιδέαν ότι ο σκύλος έφείθη καλά' άλλ' έπειδή με κανένα τρόπον δεν ήθελε να τον ξαναπαρή, δεν ήμπορούσε να αποφασίσθ, άμέσως περί της τύχης του. Έσκέθη και σε λίγο ειπε στον άνθρωπό του:

—Άν θέλγης να τον κρατήσθ έσύ και να έγυγηθς ότι στο έξής θα εινε καλός, μπορεί να ζήσθ.

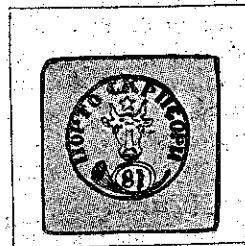
Ναι, ο άνθρωπος έδέχθη προθύμως, και έτσι ο σκύλος Κάρο έκουβαλήθη από τον πύργον εις το σπίτι του έπιστάτου, την νέαν του κατοικίαν.

(Selma Lagerloef)

KIMΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

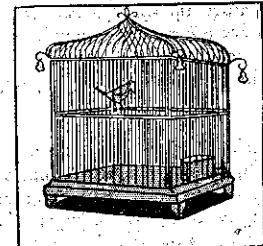
Το σπανιώτερον γραμματόσημον

Το γραμματόσημον αυτό εινε της Ρουμανίας — Μολδαβίας του 1854. Είναι κυανόν επί κλαυθρόν επίσης βάθος και άμεταξείρι-

στον. Η αξία του ήτο 80 paras, έσχάτως όμως έπωλήθη εις το Λονδίνον άντι 220 στερλινών, δηλ. 5,500 φράγκων!

Φαντασιοπληξία εκατομμυριούχου

Μια ζάπλουτος κυρία του Σικάγου κατέσχεύασεν ένα κλουβί δια το αγαπημένον της καναρίνι. Το κλουβί αυτό εινε

όλοκληρον από χρυσάφι: κάγγελα, πόρτα, πάτωμα, κουπάκια, όλα χρυσά. Άκόμη και ο μικρός λουτήρ, όπου κάμνει το λουτρόν του ο εύτυχής πτερωτός έννοικος, ο όποιός όμως — μεταξύ μας, — θα έπρωτιμούσεν ίσως την έλευθερίαν του από ένα κλουβί έστω και τόσο πολυτελές.

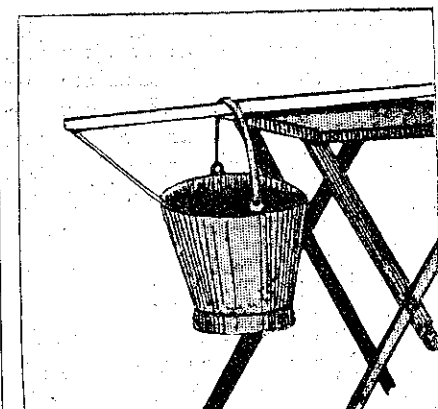
Ένας άγριος Βασιλεύς

Ίδου και ή πιστή εικόν, από φωτογραφίαν, του βασιλέως μιās των μαύρων φυλών του Κόγγου, του Μεγαλειοτάτου

Νταντι Κασαγκάμα, με την έπίσημον στολήν της στέφews. Η στολή αυτή άποτελείται από έν είδος μαγδού ριγώτου, ζωηρών χρωμάτων, από έν στέμμα εκ πτερών και από μίαν ψευτικην γενειάδα εκ δέρματος πιθήκου. Πολύ σίκ!..

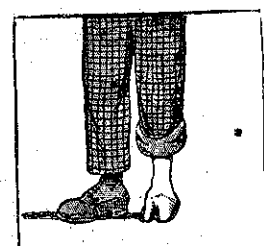
Παίγνιον

Κρεμάτε ένα κουβάν εις ένα ξύλον

πλατύ, τοποθετημένον έν ίσορροπίη εις το άκρον ενός τραπέζιου. Εις τον κουβάν βάζετε έπειτα ένα άλλο ραβδάκι εις τρόπον ώστε να σφηνωθ καλά μεταξύ του πάτου του κουβά και του ξύλου το όποιον τον υποβαστάζει. Χύνετε κατόπι νερόν μέσα εις τον κουβάν και βλέπετε μ' έκπληξίν σας, ότι το σύνολον ίσορροπεί θαυμάσια.

Ο Τραγοπόδης

Ένας ζωρικός από τά μεσημβρινά της Γαλλίας έχει εις το ένα του πόδι δύο μόνον δάκτυλα κεραιώδη, ώστε το πόδι αυτό να όμοιάξθ κατα-

πληκτικώς με πόδι τράγου. Η παρατηθεμένη εικόν έσχεδιάσθη από φωτογραφίαν του νέου αυτού Πανός.

Έβδομαδιαίοι Διαγωνισμοί Παίγνιον

ΜΕΥΣ	ΜΒΙ	ΚΕ	ΚΟ	ΤΕ
ΚΤΟ	ΚΕ	ΤΕ	ΡΑ	ΡΑ
ΚΤΩΝ	ΝΙ	ΒΙ	ΔΕ	ΤΕ

Να συναρμολογηθούν αι άνωτέρω συλ-

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ
Συνιστάμενον υπό του Ύπουργείου της Παιδείας...

Table with subscription rates and publication details. Columns include 'ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ', 'ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ', 'ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ', and 'ΕΤΟΣ 33ον'.

17. Έπιγραφή Η ΣΥ Ψ Ε Η Φ Α Ν Ο Σ Μ Ε Ο Π Ρ
Νά και μιὰ Έπιγραφή, Πώς μπορεί να διαβασθῆ; Έστὴν ἐπὶ Χρήτου Σ. Σολωμούδου.

18. Αεροστιχίς μετὰ Ποικίλης Αεροστιχίδος. Τὰ μὲν ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦν ἀειπαλῆες δένδρον...

19. Φωνηεντόλιπον *δβλζ-πλ-τρ-γρ-ν-χ-γδ Έστὴν ἐπὶ ἀπὸ τοῦ Αἰλιανού Καρούλου

20. Γρίφος ΜΤ η α ο ΓΗ ο Μ λι. Έστὴν ἐπὶ ἀπὸ τοῦ Έγγονο Αὐτοκράτορος

ΛΥΣΕΙΣ τῶν Πνευμάτων. 471. Τριαντάφυλλον (τριαντὰ, φύλλον). 472. Κρόνος - Κρίνος. 473. Τὸ καρπούζι. 474. Α 475. Δ Σ Π Α Σ Ι Α Π Ρ Ο Α Μ Μ Ο Σ Σ Ι Τ Ο Σ Θ Ω Σ Κ Α Λ Α Μ Α Ι Σ

ΦΥΛΛΑ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ Οὗ ἔχοντες ἑλλαπτὴ τὸν τόμον τοῦ 1910 ἔνεκεν ἀποκλείας ἧ καταστορφοῦς φύλων...

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ Διανομοῦ Συνδέσμου Συνδρομητῶν τῆς Διαπλάσεως πρὸς εὑρεση καταλλήλου τίτλου ὑπὲρ τοῦ Συνδέσμου.

Δεσποινίδες Έγγραφεῖτε εἰς τὸν ΔΕΣΜΟΝ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΙΔΩΝ Η «ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ» (ΙΑ', 6)

ΕΛΛΗΝΙΔΩΝ ΔΕΣΜΟΣ Η «ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ»

Η προσηπτική ἐπιτροπή, συνελοῦσα τὴν παρελθ. Κυριακὴν 21 Νοεμβρίου εἰς τὴν οἰκίαν τῆς Δος Μαρίας...

ΜΑΝΝΑ ΜΑΣ ΕΙΝ' Η ΕΛΛΑΔΑ ΟΝΕΙΡΕΜΕΝΗ ΠΑΤΡΙΔΑ ΔΕΙΝΟΠΑΘΟΥΜΕΝΗ ΕΛΛΑΣ ΜΗΤΡΙΚΗ ΣΤΟΡΓΗ ΕΥΖΩΝΑΚΙ

ΣΤΕΦΑΝΟ ΣΤΗΝ ΓΑΛΛΑΝΗ ΜΑΣ ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΠΟΘΟΣ ΙΔΑΝΙΚΟΝ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΠΩΣ ΠΟΝΩ ΤΟΥΣ ΥΠΟΔΟΥΛΟΥΣ ΦΛΟΙΣΕΘΣ ΤΟΥ ΒΟΣΠΟΥΡΟΥ

Προτρέπομεν δὲ καὶ παρακαλοῦμεν τὰς καλαισθητοῦς συνδρομητῶν καὶ εὐγενεῖς συνδρομητῶς ὅπως τὰ ψηφίσωσι.

Όλοι καὶ ὅλοι τὴν ψῆφον Σας! Κάτω οἱ Συνδυασμοὶ! Ζήτω οἱ φιλελευθέροι! (ΙΑ', 7)

Ψηφίσατε ὅλοι καὶ ὅλοι τὸ ψηφοδέλιον τοῦ «Δεσμοῦ τῶν Ἑλληνίδων ἢ Διάπλάσις». Ἄσπερ!! Ἄσπερ!! Ἄσπερ!!

Εὐχαριστῶ. Κερναγαίην Αἶσαν εὐγενεῖς ὑποστηρίζουσα μεγαλειότητά μου. Έθρδιος Δεσμός. (ΙΑ', 8)

Ψηφοφόροι! Ψηφίσατε ὅλοι τὰ ὑπερόχα ψευδύγμματα τοῦ Μαριμαροβασιλικοῦ ἐνωτικοῦ συνδυασμοῦ! Εἶνε καθήκον σας!

ΑΡΜΑ ΤΗΣ ΝΙΚΗΣ Υποψήφιον δημοψηφίσματος

Πρόβαινε, Ἄρμα τῆς Νίκης, θαύματα θά κα- τὰς λευκάς τῶν εὐ φρονούντων μόνον οὐ θά [συγκεντρώσῃς.]

ΕΝΩΤΙΚΟΣ ΣΥΝΔΥΣΜΟΣ ΔΕΙΝΟΠΑΘΟΥΜΕΝΗ ΕΛΛΑΣ ΛΑΤΡΕΥΤΗ ΠΑΤΡΙΔΑ

ΙΔΑΝΙΚΟΝ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΘΡΙΑΜΒΕΙΩΝ ΜΕΓΑΛΟΪΔΕΑΤΗΣ ΧΡΥΣΟΦΤΗΡΗ ΕΠΙΔΙΑ ΚΥΜΑΤΙΖΟΥΣΑ ΚΥΑΝΟΛΕΥΚΟΣ

ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ Η ΘΑΝΑΤΟΣ ΛΑΤΡΕΥΤΗ ΣΤΑΥΡΟΦΟΡΑ ΑΔΕΛΦΗ ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΑΡΜΑ ΤΗΣ ΝΙΚΗΣ

Άγαπητοὶ συνδελφοί, Πανηγυρικὴ τῶν φίλων μας ἐπιθυμία κατερχόμεθα εἰς τὸν δόλιχον ἀγῶνα τοῦ δημοψηφίσματος...

Ένωτικός Συνδυασμός (ΙΑ', 12)

ΕΒΔΟΜΑΘΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ ΟΙ ΛΥΤΑΙ ΤΟΥ ΠΑΙΓΝΙΟΥ ΤΟΥ 52 ΦΥΛΛΟΥ

ΑΘΗΝΩΝ. Μαρία Ζέπκα, Καίτη Στάη, Χρ. Μαρμαρίδης, Σπυρ. Β. Μπουνοῦρης, Φανίτσα Γ. Ζηση (51), Ἀλ. Β. Σπουδαίος.

ΕΠΑΡΧΙΩΝ ΓΥΘΕΙΟΥ. Δημ. Α. Φυαγγιάς, Ένδοξος Μάνη, Νικ. Γ. Λουράκος (51, 52).

ΚΑΛΑΜΩΝ. Μαρία Χ. Λουκάου, Σαρκὴ Α. Σαῖτη, Μαρία Χρυσόκοπούλου, Γαβριέλλα ΚΕΡΚΥΡΑΣ. Ἀγγελικὴ Κ. Σεράνη.

ΚΟΡΙΝΘΟΥ. Μιχ. Α. Τρίκας, ΔΗΞΟΥΡΙΟΥ. Ἀσπασία Ἀν. Πυλαρινοῦ, ΣΠΑΡΤΗΣ. Ἀθ. Γ. Βαλασάνης, ΣΥΡΡΟΥ. Σ. Ἀμοιράδης (51), Βιργίνη Γιούκα, Νίνα Μπανιάρη, Φώτιος καὶ Θεόδωρος Χρ. Μουχτόπουλος.

ΧΑΛΚΙΔΟΣ. Κλεομένη Η. Παπασταυρίδου.

ΑΔΡΙΑΝΟΠΟΛΕΩΣ. Έγγενοῦλλα Ἀμπεριδοῦ. ΑΓΙ-ΛΙΝΙΟΥ. Δημ. Ν. Χρυσίδης (51).

ΚΑΙ-ΡΟΥ. Ν. Π. Χέγρο Μπουφίδης (51). ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ. Η. Α. Στεφάνουλος (51), Βύσαντινὴ Ἀρῆων (51, 52).

ΠΑΡΑΣ. Δημ. Γ. Παπαδόπουλος (50). ΠΟΡΤ-ΣΑΪΔ. Έθρδιος Δεσμός (51), Γαλιάνια Παρασκηνά (51).

ΠΥΡΡΟΥ Βουλγαρίας. Πούλιος Ίωάννου (51). ΡΕΘΥΜΝΟΥ. Φιλιππίνου Πνεύμα, ΣΑΡΑΝΤΑ ΕΚΚΛΗΣΙΩΝ. Ένας ζωολογικός ψαράς (51).

ΕΤΗΣΙΑ. . . δρ. 8, — ΕΞΕΜΗΝΟΣ. . . 4,50 ΤΕΤΡΗΜΕΝΟΣ. . . 2,50

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ ΙΑΡΥΘΗ Τ.Ο. 1878 ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20. Αἱ τῶν Πρακτικῶν, Έρωτες. λ. 10. Έξοικος. λ. 15

ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΣ ΚΟΡΜΑΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β' (Συνέχεια) Περιλήψεις τῶν προηγουμένων: Τὴν 13 τοῦ Γεννητοῦ, διὰ τὴν Συμβασιμὴ Συνέλευσιν ἔτελειώθη ἡ ἀναγγελία τῆς...

Ένδεδεκάτην ἔξῃρηχο ἀπὸ τοῦ θεατροῦ Φαιντώ καὶ ἀνελαμβανε τὴν διεύθυνσιν τῆς μάχης. Εἰς τὴν μίαν αἱ στασιασταὶ ἦσαν νικημένοι, ἀλλὰ διαδόσια πτώματα ἐκάλυπταν τὰς βαθυβίβας τῆς ἐκκλησίας τοῦ Ἁγίου Ρόκκου.

Μεταξὺ αὐτῶν ἦτο καὶ τὸ πτώμα τοῦ ράπτου Κορμά. Ἦ τὴν ἔχει τοιαύτας εἰρωνείας! Τυφλωμένος ἀπὸ τὸ μίσος τοῦ ἐναντίον πάσης ἐξουσίας, ὁ ἀδιόρθωτος ἐπαναστάτης εἶχεν ἀναμνηθῆναι χωρὶς νὰ τὸ εἰσέβη...

Ἦτοι ἀπέβρασαν νὰ ἐμποδίσουν τὸ παιδί, ἀλλ' ἄμα ἤκουσαν ὅτι ἐπὶ ἕλκων τὸν πατέρα τοῦ ποῦ ἐσκοτώθη, τὸ ἐλευθέρου καὶ τὸ ἀπέραινον περὶ αἵματος τοῦ πατρὸς...

Ἦτοι ἀπέβρασαν νὰ ἐμποδίσουν τὸ παιδί, ἀλλ' ἄμα ἤκουσαν ὅτι ἐπὶ ἕλκων τὸν πατέρα τοῦ ποῦ ἐσκοτώθη, τὸ ἐλευθέρου καὶ τὸ ἀπέραινον περὶ αἵματος τοῦ πατρὸς...

Ἦτοι ἀπέβρασαν νὰ ἐμποδίσουν τὸ παιδί, ἀλλ' ἄμα ἤκουσαν ὅτι ἐπὶ ἕλκων τὸν πατέρα τοῦ ποῦ ἐσκοτώθη, τὸ ἐλευθέρου καὶ τὸ ἀπέραινον περὶ αἵματος τοῦ πατρὸς...

Ἦτοι ἀπέβρασαν νὰ ἐμποδίσουν τὸ παιδί, ἀλλ' ἄμα ἤκουσαν ὅτι ἐπὶ ἕλκων τὸν πατέρα τοῦ ποῦ ἐσκοτώθη, τὸ ἐλευθέρου καὶ τὸ ἀπέραινον περὶ αἵματος τοῦ πατρὸς...

μαγαζὶ τοῦ καὶ ἰδὼν τὸν Θεμιστοκλῆ εἰς τὴν οὐρανὸν τοῦ ἰδικοῦ τοῦ, τῷ ἀνήγγειλε τὴν Οὐλυμπίαν εἰδήσιν:

Ἦτοι ἀπέβρασαν νὰ ἐμποδίσουν τὸ παιδί, ἀλλ' ἄμα ἤκουσαν ὅτι ἐπὶ ἕλκων τὸν πατέρα τοῦ ποῦ ἐσκοτώθη, τὸ ἐλευθέρου καὶ τὸ ἀπέραινον περὶ αἵματος τοῦ πατρὸς...

Ἦτοι ἀπέβρασαν νὰ ἐμποδίσουν τὸ παιδί, ἀλλ' ἄμα ἤκουσαν ὅτι ἐπὶ ἕλκων τὸν πατέρα τοῦ ποῦ ἐσκοτώθη, τὸ ἐλευθέρου καὶ τὸ ἀπέραινον περὶ αἵματος τοῦ πατρὸς...

Ἦτοι ἀπέβρασαν νὰ ἐμποδίσουν τὸ παιδί, ἀλλ' ἄμα ἤκουσαν ὅτι ἐπὶ ἕλκων τὸν πατέρα τοῦ ποῦ ἐσκοτώθη, τὸ ἐλευθέρου καὶ τὸ ἀπέραινον περὶ αἵματος τοῦ πατρὸς...

Ἦτοι ἀπέβρασαν νὰ ἐμποδίσουν τὸ παιδί, ἀλλ' ἄμα ἤκουσαν ὅτι ἐπὶ ἕλκων τὸν πατέρα τοῦ ποῦ ἐσκοτώθη, τὸ ἐλευθέρου καὶ τὸ ἀπέραινον περὶ αἵματος τοῦ πατρὸς...

Ἦτοι ἀπέβρασαν νὰ ἐμποδίσουν τὸ παιδί, ἀλλ' ἄμα ἤκουσαν ὅτι ἐπὶ ἕλκων τὸν πατέρα τοῦ ποῦ ἐσκοτώθη, τὸ ἐλευθέρου καὶ τὸ ἀπέραινον περὶ αἵματος τοῦ πατρὸς...

Ἦτοι ἀπέβρασαν νὰ ἐμποδίσουν τὸ παιδί, ἀλλ' ἄμα ἤκουσαν ὅτι ἐπὶ ἕλκων τὸν πατέρα τοῦ ποῦ ἐσκοτώθη, τὸ ἐλευθέρου καὶ τὸ ἀπέραινον περὶ αἵματος τοῦ πατρὸς...

Ἦτοι ἀπέβρασαν νὰ ἐμποδίσουν τὸ παιδί, ἀλλ' ἄμα ἤκουσαν ὅτι ἐπὶ ἕλκων τὸν πατέρα τοῦ ποῦ ἐσκοτώθη, τὸ ἐλευθέρου καὶ τὸ ἀπέραινον περὶ αἵματος τοῦ πατρὸς...

Ἦτοι ἀπέβρασαν νὰ ἐμποδίσουν τὸ παιδί, ἀλλ' ἄμα ἤκουσαν ὅτι ἐπὶ ἕλκων τὸν πατέρα τοῦ ποῦ ἐσκοτώθη, τὸ ἐλευθέρου καὶ τὸ ἀπέραινον περὶ αἵματος τοῦ πατρὸς...

Ἦτοι ἀπέβρασαν νὰ ἐμποδίσουν τὸ παιδί, ἀλλ' ἄμα ἤκουσαν ὅτι ἐπὶ ἕλκων τὸν πατέρα τοῦ ποῦ ἐσκοτώθη, τὸ ἐλευθέρου καὶ τὸ ἀπέραινον περὶ αἵματος τοῦ πατρὸς...

Ἦτοι ἀπέβρασαν νὰ ἐμποδίσουν τὸ παιδί, ἀλλ' ἄμα ἤκουσαν ὅτι ἐπὶ ἕλκων τὸν πατέρα τοῦ ποῦ ἐσκοτώθη, τὸ ἐλευθέρου καὶ τὸ ἀπέραινον περὶ αἵματος τοῦ πατρὸς...

Ἦτοι ἀπέβρασαν νὰ ἐμποδίσουν τὸ παιδί, ἀλλ' ἄμα ἤκουσαν ὅτι ἐπὶ ἕλκων τὸν πατέρα τοῦ ποῦ ἐσκοτώθη, τὸ ἐλευθέρου καὶ τὸ ἀπέραινον περὶ αἵματος τοῦ πατρὸς...

Ἦτοι ἀπέβρασαν νὰ ἐμποδίσουν τὸ παιδί, ἀλλ' ἄμα ἤκουσαν ὅτι ἐπὶ ἕλκων τὸν πατέρα τοῦ ποῦ ἐσκοτώθη, τὸ ἐλευθέρου καὶ τὸ ἀπέραινον περὶ αἵματος τοῦ πατρὸς...

Ἦτοι ἀπέβρασαν νὰ ἐμποδίσουν τὸ παιδί, ἀλλ' ἄμα ἤκουσαν ὅτι ἐπὶ ἕλκων τὸν πατέρα τοῦ ποῦ ἐσκοτώθη, τὸ ἐλευθέρου καὶ τὸ ἀπέραινον περὶ αἵματος τοῦ πατρὸς...

Ἦτοι ἀπέβρασαν νὰ ἐμποδίσουν τὸ παιδί, ἀλλ' ἄμα ἤκουσαν ὅτι ἐπὶ ἕλκων τὸν πατέρα τοῦ ποῦ ἐσκοτώθη, τὸ ἐλευθέρου καὶ τὸ ἀπέραινον περὶ αἵματος τοῦ πατρὸς...

Ἦτοι ἀπέβρασαν νὰ ἐμποδίσουν τὸ παιδί, ἀλλ' ἄμα ἤκουσαν ὅτι ἐπὶ ἕλκων τὸν πατέρα τοῦ ποῦ ἐσκοτώθη, τὸ ἐλευθέρου καὶ τὸ ἀπέραινον περὶ αἵματος τοῦ πατρὸς...

Ἐπίδοξοι, εἶπεν ἡ Λευκοθέα, ἰδοὺ ὁ φίλος μου Θεμῆς! (Σελ. 93, στ. α')